

Som Bevis paa, hvorledes Stigningen er kommen til Stede, skal jeg henvise til Bemærkningerne til §§ 5 og 7. Efter Postloven af 1889 er Lønnen sat til 1,000 Kr. for 30,000 Breve, men nu har man maattet anlægge en anden Skala, idet det laveste Antal, vi nu have lagt til Grund, er 80,000 Breve, som ere satte til 1,200 Kr., medens 900,000 Breve ere satte til 4,000 Kr., ja, vi ere paa et enkelt Posthus endog oppe paa 1 Million Breve. Denne Postmester ønsker jeg da lønnet med 4,800 Kr. Jeg skal ikke trætte den ærede Forsamling med alle disse Detailler, som alle findes i Anmærkningerne til det foreliggende Lovforslag, men jeg skal tillade mig paa det varmeste at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og Opmærksomhed; det er dog Folk, med hvilke vi staa i umiddelbar Forbindelse, det er Folk, som i hele Landet besørge deres Tjeneste med største Paapasselighed, og Folk, der i Virkeligheden have en meget anstrengende og langvarig Tjeneste. Det sidste Postbud herinde gaar ud Kl. 8—9 om Aftenen og begynder Kl. 7 om Mergenen; det er altsaa en Tjeneste, for hvilken der nok kan forlanges en god Løn. Jeg anbefaler altsaa dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie, og jeg skal samtidig bemærke, at denne Forhøjelse, hvis den bliver vedtagen, vil medføre en Merudgift af 631,000 Kr.

Jeg anbefaler ligeledes det sig dertil knyttende Forslag om en Kontorholdslov; det slutter sig nøje til Bestemmelserne i det forelagte Lovforslag og vil, hvis Loven gennemføres, medføre en Merudgift af 11,000 Kr.

Det Lovforslag, som vedrører Telegrafvæsenet, er under Forhandlingerne med Telegrafdirektøren og Generalpostdirektøren ordnet saaledes, at de forskellige Funktionærer i de forskellige Klasser i begge Etater komme saa vidt muligt under lignende Forhold, noget, som absolut maa ønskes, og noget, som altid er forlangt i dette høje Ting. Ogsaa Telegrafvæsenet har taget et overordentligt stort Opsving. Telegrafvæsenets aarlige Indtægt var i 1887 625,560 Kr., i det sidste Finansaar var den derimod 1,227,261 Kr., altsaa omtrent det dobbelte. Et lignende Forhold er jo i høj Grad til Stede ved forskellige Ledninger rundt omkring i Landet, og det har ført til, at det har været nødvendigt at anmode om en Kontorchef, en Telegrafchef, der skal rejse omkring og undersøge Ledningerne rundt omkring paa Stationerne. Nu ere de kostbare Ledninger ofte henviste til

at henligge længere Tid ubenyttede, saa man langt fra har den tilstrækkelige Nytte af dem; dette kan kun ændres ved, at der ansættes en særlig Embedsmand, der øjeblikkelig er i Stand til at træffe de nødvendige Dispositioner, fordi han nøje kender alle Enkeltheder, og derved har det Overblik over de forskellige Linier, som ikke kan faas paa den enkelte Station. Jeg anser dette Forslag for en overmaade nyttig Foranstaltning for Staten.

I øvrigt følger Lønningsloven for Telegrafvæsenet ligesom Lønningsloven for Postvæsenet ganske den gamle Lovs Rammer under Hensyntagen til den Pensionslov, som det høje Ting i Fjor var saa velvillig at vedtage, og som Etaterne satte megen Pris paa. Jeg lægger det høje Ting varmt paa Sinde at komme disse Mennesker til Hjælp; der hersker stor Misfornøjelse mellem dem, en Misfornøjelse, som jeg har ondt ved at dæmpe, og en Misfornøjelse, som har givet sig Udtryk i de Tidender, de have henvendt sig til, endogsaa i kraftigere Udtryk end foreneligt med Statstjenesten. Der har iblandt dem udbredt sig den Mening, at de ere ganske ligestillede med private Arbejdere, saaledes at Statens Tjenere endog have sluttet sig sammen og truet med at nedlægge Arbejdet, idet de ganske glemme, at de have søgt Embederne under en Lønningslov, som vedkommende Minister er nødt til at følge. Det vilde jo føre til de frygteligste Kalamiteter, hvis noget saadant skete, og jeg nævner dette her, fordi jeg ønsker, at det maa blive bekendt rundt omkring, at sligt ikke vil kunne taales, og at de, der i saa Henseende vilde forsøge at gøre Mytteri, eller hvad man vil kalde det, uvægerlig vilde være nødte til at finde sig i at faa deres Afsked, en Kalamitet af yderste Betydning for dem selv, thi jeg gad vide, hvor disse Tusinder af Mennesker skulde gaa hen og søge Arbejde, naar de mistede Pensionen foruden deres Stilling og saa sig henviste til at søge det private Marked, thi dertil ere de ikke anvendelige. Men er Forholdet saaledes, er det ogsaa Statens Pligt at sørge saaledes for dem, at de i Virkeligheden kunne finde sig nogenlunde tilfredse, og at man kan faa Statens Arbejde varetaget saa samvittighedsfuldt som muligt. Jeg tillader mig altsaa, idet jeg varmt anbefaler ogsaa Lønningsloven for Telegrafvæsenet, at lægge det høje Ting varmt paa Sinde at behandle disse Forslag hurtigst muligt og saa kulant som muligt lige over for de Folk, som disse Forslag vedrøre.